

der, faae derimod hverken Vit eller Vat fra Statens Side, i alt Fald ikke med den ærede Indenrigsministers eller Finantsministers gode Billie. — Jeg skal nu i Parenthes bemærke, hvad der maa indrymmes af Centralkomiteen, at mere glimrende Anbefalinger for lidt Nød, for udstift Dugtighed, for Energi og Udholdenhed findes der ikke i Centralkomiteens Arkiver, og det Anbefalinger ikke alene fra Dyrighed og Overdyrighed, men ogsaa fra Centralkomiteens egne Sognekomiteer, fra Værps samlede Komite og fra samtlige Sogneraad, enstemmige, glimrende Anbefalinger, men af Centralkomiteen ere de blevne mødte med: „Centralkomiteen finder ingensomhelst Anledning til at tage mindste Notits af dette Andragende,“ vel at mærke, uagtet det var anbefalet af Centralkomiteens egne Folk. Centralkomiteen erklærede selv høitideligt, at den ikke forstod sig paa at bedømme Skadens Størrelse, men desuagtet faar man ikke een, men mange Gange dette Svar. Dermed er nu imidlertid ikke sagt, at Centralkomiteen Intet har givet. Gudbevares, den har givet, men for sent og for lidt. Under 8de August 1873 svarede Centralkomiteen paa forsat Henvendelse fra vedkommende Sogneraad — og denne Henvendelse anmodede indtrængende om Hjælp og snarlig Hjælp — vi tage intet Hensyn til den, og fremtidige Henvendelser ere aldeles unyttige; de give altsaa paa Forhaand: Vi alene vide; og det skjøndt de Autoriteter, Centralkomiteen selv har indsat, anbefalede Andragendet paa det Stærkeste. Efter det Svar lader man Eiendommen tagere til Prioritetsretning efter Reglerne for Laan af Amyndiges Midler, nogle Maaneder efter at Arealet for Stormfloden i 1872 var blevet taget paa samme Maade, haade efter Indtægt og efter Værdi i Handel og Wandel til 80,000 Rigsdaler. Nu efter Stormfloden tagere de samme Mænd Eiendommen efter dens Indtægt til langt under Nul, men efter dens Værdi i Handel og Wandel — da der dog er nogen Udfigt til, at den i Fremtiden kan give Noget — til 40,000 Rigsdaler. (Udflydelse.) Ja det er ikke til at le over; det ærede Medlem maa ikke vide, hvad en Stormflods Virkning er, thi den er en saadan, at nu efter 4 Aars Forløb avles der ikke en 1/5 Del af, hvad der avledes for 4 Aar siden. Det første Aar avledes der Intet; Sæden og Arbeidet var spildt. Det næste Aar Intet og Alt var spildt, og det tredje Aar blev der ikke avlet det, som Arbeidet kostede; først nu i Aar er man kommen lidt videre. Det er flaaet fast ikke ved een, men — jeg kunde gjerne sige — ved Snefe Autoritets-Erklæringer. Det ene vedkommende Sogneraad, som efter Centralkomiteens Forlangende havde taget Skaden efter Stormfloden i 1872, sendte dernæst gennem mig til Centralkomiteen en Erklæring om, at Sogneraadet af egen Drift maatte erkende, at den

under Vand, selvsølgelig var fket i det Blaa, og at Skaden efter hans Erfaring var meget for lavt ansat. Derpaa svarede Centralkomiteen den 29de September 1873: „Vi have ingensomhelst Anledning til i nogensomhelst Henseende at tage Hensyn dertil.“ Jeg veed ikke, hvad denne Komite tager Hensyn til; det er ikke let at se. Den 2den Februar 1874 anraaber det ene vedkommende Sogneraad Centralkomiteen paa ny om Hjælp, forandriget ved, at det var umuligt for Interessentfabet, der var blevet hjulpet sidst af Alle — hjulpen længe efter at Folk, der saa godt som Intet havde lidt, vare blevne hjulpede, og efter at Havne, som Centralkomiteen tidligere havde erklæret som offentlige Foranstaltninger sig uvedkommende, vare blevne betænkte og rige Skibsarbejdere derved blevne dækkede for deres Tab —, at hjælpe sig selv ogsaa af den Grund, at den Skade, de havde lidt, var bleven mange Gange større, end den vilde have været, hvis Hjælpen var kommen tidligere. Nok er det: den 2den Februar 1874, altsaa kort før den ny Stormflod, advarede Sogneraadet Centralkomiteen om, at Centralkomiteen maatte kunne gjøre Regning paa at se sine Penge spildte, naar den ikke kom med flere, idet det var umuligt at komme nogen Bei med dem, man havde faaet. Man fik atter det Svar: Centralkomiteen har ingensomhelst Anledning til at tage Hensyn dertil. 11 Dage derefter kom den anden Stormflod, den næststørste vi have kjendt her i Landet, og Følgen var, at Centralkomiteens Penge, som trods al Anmodning vare komne for silde, for en stor Del vare spildte. Nu sætter Sogneraadet sig atter i Bevægelse og gjør Centralkomiteen opmærksom paa, at hvad man havde spaaet var fket at Gaverne havde været alt for utilstrækkelige, at Interessentfabet havde været saa uheldigt ikke at blive hjulpet i Tide, at den ny Ulykke var en Følge af Stormfloden den 13de November 1872 og en Følge af, at Centralkomiteen ikke havde givet nok, og at man, uagtet Centralkomiteens gjentagne Afvisning, maatte anse det som Sogneraadets uafviselige Pligt at gjøre Centralkomiteen opmærksom herpaa. Saa kom Centralkomiteens Skrivelse af 21de Februar, og deri heb det: Nu kunne vi ikke give Noget, thi de Penge, vi have, ere jo tilligemed alle de øvrige givne i Anledning af Stormfloden i 1872, og vi kunne derfor ikke give Noget i Anledning af Stormfloden i 1874. I dette Svar, siger jeg nu, ligger der en ny Anerkjendelse af, hvad der iøvrigt ikke behøver at anerkjendes, at Pengene vare givne til de Stormflodslidte i 1872 og ikke til Andet. Først efter at Centralkomiteen havde faaet Gavernes Tilladelse til at anvende Pengene til de Skadelidte i 1874, først da, heb det, kunde Komiteen anvende dem dertil. Men nu skulle de Herrer faae at se, at da det kom til Stykket, troede Komiteen dog ikke at kunne anvende Pengene. Komiteen sagde: Gaverne ere kun givne til at af-